

(Kort bemærkning).

Ordføreren for forespørgerne (Ninn-Hansen)

(KF):

Jeg forstår, hr. Glistrup vil fordømme denne ansøgning om en bevilling til — nu er det blevet 900.000 kr., i sin tid var det vist et lidt mindre beløb, nemlig 600.000 kr., Men det vil altså sige, at fremtidige ansøgninger efter hr. Glistrups målestok, der indsendes af en eller anden, af modtageren skal kunne forventes besvaret af ansøgeren på den måde: jeg fordømmer det. Det er altså hr. Glistrups etik over for indsendelse af ansøgninger til staten, at samtidig med at man beder staten om at betale disse penge, siger man selv på forhånd: men jeg fordømmer jer, hvis I giver dem pengene.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Kun gennem de provokationer, som hr. Poul Hartling definerede så klart og tydeligt i sit første indlæg, kan man nå frem til at trænge ned i det hængedynd, der var skabt ved vedtagelsen i maj 1972 enstemmigt i dette folketing af denne filmstøttelov.

(Kort bemærkning).

Eva Rothenborg (FP):

Jeg vil gerne lige få lov til ganske stilfærdigt at gøre hr. Ninn-Hansen opmærksom på, at hvis en mand kommer ind på et advokatkontor og siger: hr. advokat, jeg har skrevet et filmmanuskript, som jeg finder er det bedste, der nogen sinde har været skrevet, der er visse formalia ved at søge statsstøtte, dem kender jeg ikke, dem kender De som advokat, vil De hjælpe mig — så sætter advokaten sig ikke ned og siger: hm, jeg må først se, om det manuskript er værd at sende frem. Han siger: ja, det koster så og så meget, og det skal jeg hjælpe Dem med.

Det andet ville svare til, at jeg kom ind på et postkontor og sagde: vil De være så venlig at sende det brev anbefalet og postmanden sagde til mig: ja, det ved jeg nu ikke rigtig, kære frue, jeg må først se, om det er værd at anbefale.

Det dér må man ikke blande ind i denne debat, hr. Ninn-Hansen, det er ikke debatten værd, den er skredet ud i svinget nok, som det er.

(Kort bemærkning).

Ordføreren for forespørgerne (Ninn-Hansen)

(KF):

Først til fru Eva Rothenborg. Hvis en advokat foretager noget for en klient, går jeg ud fra, at han varetager klientens interesser fuldt ud og går ind for dem: det er i hvert fald den etik, jeg har i forbindelse med arbejde for klienter. Fru Eva Rothenborg kan ikke sige, at man ikke kan blande det ind i denne sag, for hr. Glistrup har jo hele tiden angivet, at han har haft en politisk hensigt med denne bevillingsansøgning — det har hr. Glistrup også sagt i dag — og det er altså den hensigt at fremkalde en udbetaling fra staten, selv om hr. Glistrup på forhånd fordømmer at man søger om den. Fordømmer er et meget stærkt ord, men det er et alt for svagt ord at kalde det, hr. Glistrup foretager, for dobbeltmoral, for det har ikke noget som helst med moral at gøre.

Poul Hartling (V):

Da hr. Glistrup nu to gange har henvist til, hvad jeg sagde tidligere i debatten, og har sagt, at jeg definerede provokation på en udmærket klar måde, kunne man måske få indtryk af, at det, hr. Glistrup gør, er det samme som det, jeg har talt om her. Jeg må gøre opmærksom på, at det, jeg sagde om provokationen og provokatørerne, var, at jeg tog afstand fra dem, det var, at de folk, som misbruger spillereglerne, og som gør, hvad de kan for at lave kaos ved at love og siden bryde løfterne, ved at gøre noget og siden gå stik imod det, ved på alle måder i frihedens navn og i spillereglerne navn at ødelægge spillereglerne, de folk måtte et demokratisk samfund værge sig imod, og derfor kan jeg ikke tages til indtægt for de krumspring, som hr. Glistrup nu er i gang med.

(Kort bemærkning).

Wilhelm (VS):

Jeg vil gerne spørge hr. Glistrup, om han kan løfte sløret en smule for, hvilke provokationer vi kan vente fra hans side for at fremme fremskridtspartiets politik, når det f.eks. drejer sig om områder som invalidepensioner og børnetilskud.